

Sasadi Anikó

működéstámogató, Szolgáltató Központ Zrt. Beszerzési Üzletág

„Az esélyegyenlőség számomra azt jelenti, hogy szabadon, előzetes szervezés-tervezés nélkül tudok eseményeken részt venni. Az érzés, hogy bárhová eljuthatok, az a teljes szabadság, ami másoknak megvan.”

[1]

Négy éve változott meg gyökeresen az életed, mégis sok egészséges ember megirigyelhetné a kisugárzásodat, azt az optimizmust, ami belőled árad. Mikor jutottál el oda, hogy így tudd megélni a helyzetedet? Volt valamiféle fordulópont?

A betegség a válásomat követően alakult ki, így nekem először azt kellett feldolgoznom. Amikor kiderült, hogy daganatos beteg vagyok, még nem lehetett sejteni, hogy a végén a jobb lábamat amputálni kell. Ezt követően nagyon gyorsan történt minden, nem volt idő arra, hogy magamba zuhanjak. Összesen hat és fél hónapot töltöttem a műtét után kórházban, illetve rehabilitáción Budakeszin, és ez az időszak kellett ahhoz, hogy lelkileg a helyére tegyem a történeteket. Még ágyhoz kötve ugyan, de ekkor döntöttem el, hogy válás után, kerekesszékekkel, egy új lakásban milyen életet szeretnék. Először is elhatároztam, hogy dolgozni mindenképpen fogok, nem akartam otthon ülni. Ehhez meg kellett tanulnom egyedül ellátni magam, ez többnyire sikerült is. A pszichológus és más szakemberek a rehabilitáción próbálták a pszichés feldolgozásban segíteni, de nekem ez nem vált be. Helyette rengeteget olvastam, zenét hallgattam, és beszélgettem a betegtársaimmal, akiknek egy idő után már rám lett szükségük.

Ezek szerint többeknek, akik hasonló helyzetbe kerültek, te adsz erőt, tanácsot. Téged mi inspirál, mi ad erőt a mindennapokhoz?

Nem tudom pontosan. Egyrészt minden hónapban járok a rehabilitációs központba, ahol a frissen amputáltakkal, illetve traumás betegekkel beszélgetek arról, mit hogyan lehet a mindennapokban megoldani, lelkileg feldolgozni a megváltozott állapotot. Például az ügyintézés egy nagyon fontos téma, ami sokakat érdekel. Nagyon együttérző vagyok, mindenkinek a sorsa megérint. Amikor beszélgetünk, és látom, hogy valakinek segíteni tudtam, az engem is feltölt, ez visz előre. A beszélgetés és az elfogadás az, ami a mélypontokon átsegít. Az első, feltáró műtétem után eldönthettem, engedem-e levágnai a lábam. Az életem múlt rajta. Mivel az amputálásról én döntöttem, nem tudok mást hibáztatni, panaszkodni a nehézségek miatt, én akartam, hogy így legyen, ezért el is kellett fogadnom ezt a helyzetet.

Nem könnyű hazánkban a kerekesszékesek élete. Hogy érzed, mi az, ami a mozgáskorlátozottak számára

még mindig mindennapi akadályt jelent?

A közlekedés, a kimozdulás bárhová. A spontán találkozás valakivel számomra már nem létezik. Legalább néhány órával előtte tudnom kell róla, hogy utánanézhessenek interneten, vagy odatelefonálhassak az adott vendéglátóhelyre, hogy hány lépcső van, beférek-e a mosdóba kerekesszékkal, van-e küszöb stb. Nagyon beszűkült a mozgásterünk: imádtam színházba, moziba járni, de ez most nagyon komplikált. Színházban egyszer, moziban egyszer sem voltam az elmúlt négy évben. A másik gond a szemlélet. A mozgássérült-parkolók úgy vannak kialakítva, hogy a rászoruló emberek a bejáráshoz minél közelebb parkolhassanak, és elférjenek a nagyobb helyet igénylő kerekesszékekkel is. Mégis rendszeresen elfoglalják azok, akiknek nincs rá szükségük, és ez még kórházi parkolóknál is így van. Nagyon függünk az időjárástól, esőben, hóban nem tudunk rendesen közlekedni. De akadályt jelentenek a járdaszegélyek, lépcsők vagy a murvás útfelületek is. Ugyanakkor, mivel valóban nehéz kerekesszékkal az élet, így nagyon kevés az olyan munkahely, ahol számunkra is van munkalehetőség, ahol a feltételeket tudják biztosítani. Arról nem is beszélve, hogy a mozgáskorlátozottakról azt feltételezik, szellemileg fogyatékosok is. Elhúzódnak, nehogy elkapjanak tőlünk valamit, mintha az állapotunk valamiféle betegség lenne. Sajnos több ilyen tapasztalatom is volt már.

Szerinted mi kellene ahhoz, hogy ezek az ajtók a mozgáskorlátozottak számára kinyíljanak?

Azt gondolom, hogy sokkal jobban kellene törekedni arra, hogy megismerjük azokat az embereket is, akik valamiben „mások”. Nem félni kell tőlünk, hanem nyitottnak, érdeklődőnek lenni. Fontosnak tartom az érzékenyítő tréningeket, amelyek kiváló lehetőséget adnak a sérült emberekkel való találkozásra. Itt az ember kicsit bele tudja érezni magát a másik helyzetébe, van lehetőség jelelni tanulni egy sikertől, beleülni egy kerekesszékebe, vagy letakart szemmel boldogulni úgy, mint egy látássérült. Egy ilyen tapasztalat segíthet, hogy utána más szemmel közlekedjen az ember az utcán, jobban odafigyeljen másokra. Úgy érzem, a legtöbb ember számára a megváltozott képességű társaik nagyon idegenek, és nem is nagyon tudnak mit kezdeni ezzel egy adott helyzetben.

Milyen hozzáállást tapasztalsz a kollégák, a budapesti MÁV-székházban dolgozók részéről?

A közvetlen kollégáim az elején kicsit tartózkodók voltak, ezt a távolságot át kellett hidalni. Mára szerencsére ennek nyoma sincs. Időközben kialakult bennem egy hatodik érzék: ha találkozom valakivel, már a nézéséből tudom, hogy ő elfogadó, vagy olyan, aki távolságot tart. A hangulatomtól függ, erre hogyan reagálok, általában a mosoly és a kedvesség az, ami a távolságtartásból kizökkenti a másik felet.

Munkavállalás szempontjából milyen lehetőségek vannak? Neked mik a tapasztalataid?

[2]

A betegségem előtti munkahelyemre, ahol 14 évig dolgoztam, nem mehettem vissza, mert nem volt akadálymentesített. Megváltozott munkaképességüként első munkahelyem egy alapítvány volt, ahol napi négy óráért nagyon kevés fizetést kaptam. Autóval jártam, ami a keresetemnek közel a felét elvitte. Jelenleg rokkantsági ellátást kapok, emellett dolgozom. Függetlenül attól, hogy milyen típusú feladatokat látok el, milyen munkakörbe vagyok besorolva (működéstámogató vagy akár szakértő), a havi bruttó jövedelmem törvény által maximálva van. A kerekesszékeseknek mégis a legnagyobb gond a munkába járás, ami tömegközlekedéssel számunkra szinte megoldhatatlan. Nekem szerencsém van, átalakított automata autóm van, amivel a bejárást meg tudom oldani, illetve a MÁV Szolgáltató Központ már az első napon biztosított számomra mozgássérült-parkolóhelyet a mélygarázsban, ami nagyon nagy segítség. Az otthoni munka jó megoldás lehet, vagy ha közel van a munka- és a lakóhely egymáshoz, de – mivel kevés az ilyen lehetőség – sok sorstársam munka nélkül tölti otthon a napjait.

Pedig a munkavállalás első lépése bejárni a munkahelyre dolgozni. A MÁV is egyre többet tesz az esélyegyenlőségért, a tömegközlekedésben is több az akadálymentesített jármű. Érezhetők számotokra is ezek a pozitív irányú változások?

Én Dél-Pesten lakom, és a Könyves Kálmán körúti székházban dolgozom. Metróval tudnék közlekedni, de sem a Határ útnál, sem a Népligetnél nincs akadálymentesítés. Vannak akadálymentesített buszok, de számtalan probléma van: vagy nem ér le a rámpa úgy, hogy ténylegesen használni lehessen, vagy nem lehet felférni a buszra a tömeg miatt. Többször történt olyan is, hogy az akadálymentesített busz vagy villamos – a menetrendtől eltérően – mégsem jött. Mielőtt saját autóm lett, ha időre kellett mennem valahova, leginkább taxiztam, erre több százezer forintot ráköltöttem. Szerintem ennek is köszönhető, hogy kevés kerekesszékes mozdul ki, jár el dolgozni vagy szórakozni.

Milyen szórakozási lehetőségekkel tudtok mozgáskorlátozottként élni? Van olyan, amin rendszeresen részt vesztek a pároddal?

Nagyon szeretem a rockzenét, Edda-, Bikini- és hasonló koncertekre járok. Ott a nézők is kellemes, lazult állapotban vannak, és teljesen idegen emberek odajönnek hozzám ölelgetni, puszit adni vagy táncolni velem. Ezt a reakciót váltja ki az emberekből az, hogy látnak egy mozgássérültet, aki jól érzi magát a bőrében. Hozzá kell tennem, nem mindig esik jól az ilyenfajta figyelem, de lassan kezdem megszokni.

Mennyiben érzed másnak a mostani életedet, mint a négy évvel ezelőttit?

Meglepő lehet, de a nehézségek ellenére sok öröm is van benne. Rengeteg olyan dologgal találkoztam mozgássérültként, amivel régebben nem. Számomra megnyílt a világ, más lett, a válást úgy éltem meg, hogy az nekem is lehetőség egy új életre. A sors fintora, hogy az életem egy mozgássérült élete lett, ugyanakkor sokkal tartalmasabb, mint előtte volt. Rengeteg embert ismertem meg, elkezdtem curlingezni, novemberben pedig egy divatbemutatón is szerepelttem.

Ezt elmeséled?

A Mozdulj! Közhasznú Egyesületnek minden évben van egy divatbemutatója, amit épek és sérültek közösen valósítanak meg. A mozgás-, látás- és hallássérültek, illetve autisták az épekkel együtt mutatják be híres magyar divattervezők kollekcióit, a rendezvény emiatt nagyon színes. Ide hívtak el nézőnek, majd kiderült, hogy szükség van még egy emberre, így egyszer csak ott találtam magam a kifutón egy divattervező ruhájában.

Érdekes, hogy valaki mozgáskorlátozottként talál magának új sportot. Hogy jött a curling az életedbe?

2018 őszén csatlakoztam a csapathoz. Teljesen véletlenül láttam egy plakátot, hogy új tagokat keresnek. Elmentem, hogy játsszak egy picit hetente valahol a „saját közegemben”, székesek között. Nagyon jól érzem magam a csapattal, és mivel csak öten vagyunk az országban, akik ezt a sportágat űzik, egyben mi vagyunk a magyar kerekesszékes válogatott is. Az elmúlt hónapokban voltunk már Prágában egy nemzetközi bajnokságon, Pozsonyban edzőmérkőzésen, és részt vettünk a magyar országos csapatbajnokságon is, igaz, itt „járókkal” versenyeztünk, hiszen nincs másik magyar székes csapat. Idén vár még ránk Prága és Pozsony mellett a finnországi kerekesszékes világbajnokság és Svédországban egy edzőtábor. Elég sok lehetőségünk lenne külföldi csapatokkal játszani, ezáltal fejlődni, de szűkösek az anyagi lehetőségeink. Fiatal sportág ez Magyarországon, ki kell taposnunk az utat.

[3]

A munkára visszatérve: min dolgozol jelenleg?

A „korábbi életemben” felső vezetőik mellett dolgoztam személyi asszisztensként. Most a MÁV Szolgáltató Központ Zrt. Beszerzési Üzletágánál vagyok működestámogató, és alapvetően adminisztratív feladataim vannak. A szervezet működéséhez kapcsolódó irodai munka ez, ennyiben hasonlít a korábbi munkakörömhöz. Ebben a pozícióban, figyelembe véve a jövedelemkorlátot, nem tudom, milyen előrelépési lehetőségeim vannak, de mindenhez nyitottan állok hozzá.

Milyen célokat tűztél ki magad elé?

Az elsődleges célom az volt, hogy bebizonyítsam magamnak: nőként egy válás után is értékes vagyok. Nem azért váltunk el, mert én valamit rosszul csináltam, csak több mint húsz év után valami kihűlt, és már nem volt együtt feladatunk. Miután belekényszerültem a székbe, azt kellett megmutatnom a gyerekeimnek, a környezetemnek és a sorstársaimnak, hogy egy lábbal, kerekesszékkal is ugyanolyan értékes ember vagyok, mint a betegségem előtt. A harmadik célom pedig az, hogy munkavállalóként próbáljam bebizonyítani: attól, hogy valaki kerekesszékre kényszerül, nem feltétlenül lesz rosszabb munkaerő, hiszen a tudása, tapasztalata nemvész el. Úgy érzem, ezen a területen van még tennivaló, a munkáltatóknak is szemléletváltásra van szükségük.

Van olyan javaslatod, amely könnyebbé tenné a mindennapjaidat a cégen belül?

Mozgáskorlátozottként minden évben több hét rehabilitációs lehetőségem lenne, ami nagyon sokat segítené a fizikai állapotomon, de a munkahely mellett a hosszabb távollétet nagyon nehéz megoldani, a szabadságkeret erre nem elég. Nagy dilemma, hogy az ember egyáltalán el merjen-e menni, mert ha több hétig meg tudják oldani a helyettesítését, azt gondolhatják, nem is biztos, hogy valóban szükség van rá. A másik nagy segítség az egyedi munkaszerződés, a kötetlen munkaidő lehetne. A mozgássérült embereknek nehezebben indul be a nap, be kell mozgatniuk magukat. A sok ülés sem mindig kényelmes, hiszen a testünk sérült, több pihenést igényel. Emellett úgy látom, nem tart még ott a társadalom, hogy a megváltozott munkaképességűeknek vagy mozgáskorlátozottaknak elegendő jövedelmük legyen

ahhoz, hogy az állapotukból adódó magasabb kiadásait – benzin, gyógyszerek, különböző kezelések – fedezzék.

Mit jelent számodra az esélyegyenlőség?

Az esélyegyenlőség számomra azt jelenti, hogy szabadon, előzetes szervezés-tervezés nélkül tudok eseményeken részt venni. Az érzés, hogy bárhová eljuthatok, az a teljes szabadság, ami másoknak megvan.

Forrás:<https://www.mavcsoport.hu/sasadi-aniko>

Hivatkozások

[1] https://www.mavcsoport.hu/sites/default/files/styles/width_1260/public/upload/sasadi_aniko_20181212_mav_01_fi.jpg?itok=6d7HQhvV [2] https://www.mavcsoport.hu/sites/default/files/styles/width_1260/public/upload/sasadi_aniko_20181212_mav_05_fi.jpg?itok=877SXNpy [3] https://www.mavcsoport.hu/sites/default/files/styles/width_1260/public/upload/curling_csapat.png?itok=laqp9fn8